

A szegedi kórház.

Dr. Kovács József indítványt nyújtott be a polgármesterhez, amelyben kifejti, hogy a városi kórház régi épülete olyan állapotban van, amely a higiénikus követelményeknek és Szeged igényeinek nem felel meg, tehát elodázhatatlanul szükség van arra, hogy legalább kétemeletes új kórház építtessék. Az indítványozó tudatában van annak, hogy azt a régi tervet, amelyet a hatóság évekkel ezelőtt készítettett, a mostani nehéz viszonyok között megvalósítani nem lehet, mert a tervbe vett hatszáz ágyas új kórház építése legalább hat millió koronába kerülne, amely összegnek törlesztése az indítványozó szerint a háboru utáni években elviselhetetlen teherként nehezednék a város közönségére. Dr. Kovács József a régi tervvel szemben, amelynek megvalósítása tudvalevőleg akkor volt először aktuális, amidőn a város a klinikává fejlesztendő hatalmas, modern kórház felépítésével a harmadik egyetemre vonatkozó kérelmét akarta hathatósan támogatni, kétségtelenül szimpatikus indítványában gyors, olcsó és praktikus tervet ajánl, amely szerinte alkalmas arra, hogy Szegednek ez a fontos közügye rövid időn belül kielégítő megoldást nyerjen.

A praktikus és olcsó megoldás az indítvány szerint az volna, hogy a kórház régi, átmedvesedett falu épülete lebontassék és helyére a fölhasználható anyag beépítésével lehetőleg ugyanolyan méretű, de kétemeletes kórház építtessék. Az építkezésre fölveendő költsön törlesztésére az indítványozó azt a tizezer koronát kívánná fordítani, amit most a város a kórház bérhelyiségeiért fizet, továbbá az új kórház különösobáiban elhelyezendő betegek magasabb ápolási díjait.

Dr. Kovács József indítványa a tanácspartoló javaslattal kerül a szerdai közgyűlés elé. Az indítvány alap gondolata előttünk is igen rokonszenves. Hiszen e helyen többször foglalkoztunk már a szegedi kórház ügyével és mindannyiszor hangoztattuk, hogy a megoldásra váró sürgős feladatok között a kórháznak első helyre kell jutnia. De a mi álláspontunk az, hogy ezt a fontos ügyet közmegegyezésre és Szeged igényeinek megfelelően átmeneti intézkedésekkel megoldani nem lehet. Szegednek olyan kórházra van szüksége, amely belátható időn belül véglegesen rendezi ezt a kérdést. A szóban forgó indítvány, amelynek tiszteletreméltó intenciói egyébként elismerésre tarthatnak számat, olyan megoldást ajánl, amely néhány év múlva ismét aktuálissá tenné a szegedi kórház ügyének a közegészségügyi követelményekhez mért rendezését. Az a tizezer korona, amit az indítványozó a felveendő építési költség törlesztésére ajánl, hozzávetőleges számítás szerint százhatvan—száznyolcvanezer korona amortizációs kölcsön fedezetére lenne elegendő. Első pillanatra nyilvánvaló, hogy ebből az összegből a közszükségletet kielégítő kórházat felépíteni akkor sem lehet, ha az amortizációra az ápolási díjakból is tekintélyes összeg folyrna be évenként. A kérdés így rendezésével tehát nem tennénk eleget Szeged közegészségügyi követelményeinek.

A szerdai közgyűlés napirendjén újból szerepel a husz milliós beruházási kölcsön ügye. Azt hisszük, a közgyűlés bölcsessége megtalálja a módot arra, hogy a beruházási kölcsönből megfelelő összeg a kórház számára is jusson. Örömmel üdvözlünk a közgyűlésnek ily értelmű határozatát és bizunk abban, hogy az állam sem tagadná meg támogatását attól, hogy a város a beruházási kölcsön terhére a kórház építéséhez közvetlenül a háboru után hozzákezdjen.

Az indítványnak azzal a részével, hogy a közmunkákra a háboru után hazatérő iparosoknak foglalkoztatása szempontjából nagy szükség van, teljesen egyetértünk, hiszen épen mi voltunk azok, akik nyomtalanul hangsúlyoztuk, hogy a hatóságnak elő kell készítenie a terveket arra az időre, amikor a háboru véget ér, hogy a szegedi iparosságnak az a része is, amelyet az építő ipar foglalkoztat, munkaalakmához jusson. Nagyon szívesen fogadnók, ha a háboru után nyomban megkezdhető közmunkák sorában a kórház építése első helyen szerepelne, de olyan építési terv szerint, amely Szegednek ezt a kiváló fontosságú közügyét nem átmeneti időre, hanem a követelményeknek teljesen megfelelő módon rendezné.

Nagy csata a monasztíri sikon.

BERLIN, november 14. A nagy főhadiszállás jelenti: **Balkán harctér: Mackensen vezértábornagy hadcsoprtja: Dobrudzsában nincs ujság. A bevált osztrák-magyar monitorok tüzharca után a Duna román partjáról Giurgiu mellett hét uszályhajót szállítottak be, melyek közül öt meg volt rakva.**

Macedon arcvonal: Korca vidékén oldalosztagaink és a francia gyalogság és lovasság közt újabb csatározásokra került a sor. Az antant-csapatok támadása a monasztíri sikon és a Csernától északra tovább tart; a harc még nem ért véget.

LUDENDORFF, első főszállásmester, (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.)

BUDAPEST, november 14. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) Délkeleti harctér: Lényeges esemény nem történt.

HÖFER altábornagy, a vezérkari főnök helyettese.

A német repülők fölénye.

— 104 ellenséges repülőgép pusztult el októberben. —

BERLIN, november 14. A nagy főhadiszállás jelenti: Repülőcsapatunk október havában is igen nagy sikerrel oldotta meg feladatait, amelyek főleg a nyugati harctéren voltak nehezek és sokoldalúak. Elismerés és hála illeti különösen a tüzéség és gyalogság megfigyelő repülőit; az ő hatásos védelmüket harci repülőink, amelyek külön feladataikat is fényesen teljesítették és elhárító ágyuink tüzelésükkel teljesen biztosították. Amíg mi 17 repülőgépet veszítettünk, addig ellenfeleink nyugaton, keleten és a Balkánon 104 repülőgépet veszítettek el. Ebből 83-at légi harcban semmisítettünk meg, 15-öt alulról lőttünk le, 6 vonalaink mögött volt kénytelen leszállani. 66 ellenséges repülőgép birtokunkban van, míg az ellenség vonalán túl 44 repülőgépet láttunk lezuhanni.

LUDENDORFF, első főszállásmester, (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.)

Az olasz fronton nincs esemény.

BUDAPEST, november 14. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) Az olasz harctéren jelentősebb esemény nem történt.

HÖFER altábornagy,

Hughes nem akar petíciót Wilson megválasztása ellen.

BERLIN, november 14. Az United Press jelentése szerint Hughes arra kérte a republikánus pártot, hogy Wilson megválasztása ellen ne adjon be petíciót.

Változás Amerika külpolitikájában.

Rotterdam, november 14. A Nieuwe Courant londoni jelentése szerint a Morning Post Washingtonból 12-iki kelettel arról értesül, hogy a legközelebbi héten az Egyesült-Államoknak a háboru további tartamára követendő külpolitikai irányáról dönteni fognak. Az elnök tanácskoznia fog a kabinet tagjaival és pártjának kiváló kongresszusi vezéreivel és ehhez mértén fogja jövődó politikáját meghatározni. A tudósító jelenti továbbá, hogy az Egyesült-Államok kormányának egyik tagja a következőket mondotta neki:

— Kezünk a küszöbön állott választások és az azokkal járó bizonytalanságok miatt pár hónapig meg volt kötve. Lehetetlen volt sokat tennünk. Most ismét szabad kezünk van és zavartalanul megtehetjük további lépéseinket. A tudósító közli, hogy még semmi jel nem mutat arra, milyen lesz az Egyesült-Államok új politikája. Vele tudatták, hogy a tárgyalásokat úgy Németországgal, mint Angliával erősebben fogják folytatni. Valószínűleg első sorban a Németország és az Egyesült-Államok között függőben levő kérdések kerülnek tárgyalásra. A Times tudósítója jelenti, hogy az elnök most valószínűleg Németországgal szemben a buvárhajó-kérdésben erősebben fog fellépni. (MTI.)

„A béke minden pillanatban itt lehet.”

Bern, november 14. A Petit Parisien hosszú idő múlva ismét a békével foglalkozik és cikkében a többi közt a következőket mondja:

— Lehetetlen elmenni azok mellett a jelenségek mellett, melyek a béke közelségéről beszélnek. A béke a lelkekben már megvan. A gyűlöletből, amely azelőtt ur volt a lelkeken, ma már semmi sincs meg. Elmult, eltűnt és ma már a háboru legélesebb fanatikussai is tudják, hogy a béke minden pillanatban itt lehet. Természetes dolog, hogy a békeközleményekben senki sem bizik, mert tultengenek bennük a nemzeti követelések, de azért ma már ott tartunk, hogy a békéről beszélni nem hazaárulás. Mindamellett mindenki kötelességszerűen a maga békéjéről beszél: a németek német békét akarnak, mi pedig franciát, bár csak egyféle béke van: az emberi béke.

A dobrudzsai orosz-román offenzíva.

Bern, november 14. A Temps katonai kritikusa bukaresti távirat alapján jelenti:

— Ugylátszik, a dobrudzsai orosz-román seregek Szacharov parancsnoksága alatt megkezdtek az offenzívát. Az orosz-román támadás a legjobb mód arra, hogy a németek és bolgárok ne kelhessen át a Dunán,